

Arrest

nr. 248 069 van 25 januari 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VAN DER STRAETEN
Justitieplein 5 bus 1
9200 DENDERMONDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Kroatische nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 23 september 2020 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2021.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCX, die loco advocaat K. VAN DER STRAETEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam, als minderjarige, samen met zijn ouders, op 21 september 2005 het Rijk binnen. De aanvraag tot erkenning als vluchteling die zijn ouders indienden werd afgewezen

1.2. Op 30 november 2006 dienden de ouders van verzoeker een verzoek om subsidiaire bescherming in.

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) besliste op 8 februari 2007 de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen aan verzoeker en zijn ouders. Verzoeker werd ingevolge deze beslissing tot een verblijf in het Rijk gemachtigd.

1.4. Op 26 februari 2018 werd verzoeker door de correctionele rechtbank van Dendermonde veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier jaar wegens deelname aan de activiteit van een terroristische groep.

1.5. De commissaris-generaal nam op 8 augustus 2019 de beslissing tot intrekking van de aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus op basis van de vaststelling dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Uit deze beslissing blijkt ook dat verzoeker en zijn ouders in het verleden een valse identiteit gebruikten. Verzoeker stelde tegen voormelde beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.6. Bij arrest nr. 237 475 van 25 juni 2020 bevestigde de Raad de beslissing van de commissaris-generaal tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.7. Verzoeker werd bij vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank van Gent van 26 juni 2020 voorwaardelijk vrijgesteld.

1.8. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 23 september 2020 de beslissing tot beëindiging van het verblijf. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 23 september 2020 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"naam : [B.]

voornaam : [M.]

[...]

nationaliteit: Kroatië

Alias: [D.M.] [...] Servië en Montenegro

Krachtens artikel 11, § 3, 2° en 44bis, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om volgende redenen van openbare orde en nationale veiligheid:

U kwam als minderjarige naar België samen met uw ouders en broer en uw ouders dienden op 21/09/2005 een asielaanvraag in. Gezien u op dit moment minderjarig bent, valt u onder hun procedure. Uw ouders verklaarden dat uw identiteit '[D.M.]' [...] (nat. Servië en Montenegro) is. Het verzoek werd op 07/11/2005 geweigerd door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), hiertegen dienden uw ouders op 09/11/2005 een schorsend beroep in bij het Commissariaat-Generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS). Tegen deze beslissing werd op 08/01/2006 beroep ingediend bij de Raad van State (RvSt). Op 30/11/2006 dienden uw ouders een aanvraag om subsidiaire bescherming bij de gemeente in en op 08/02/2007 kregen jullie een tijdelijk verblijf toegekend op basis van subsidiaire bescherming. Op 12/02/2007 werd u in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister met vermelding 'beperkte duur', deze werd regelmatig verlengd tot en met 11/02/2011 (A-kaart). Op 24/11/2009 verwierp de RvSt het ingediende beroep dd. 08/01/2006. Op 19/01/2011 werd u onbeperkt verblijfsrecht toegekend en u ontving op 17/02/2011 een B-kaart, regelmatig verlengd tot 08/06/2025.

Op 06/12/2016 werd u onder aanhoudingsmandaat geplaatst in de gevangenis te Dendermonde wegens misdrijven betreffende een terroristische groep. Op 26/02/2018 werd u door de Correctionele Rechtbank te Dendermonde definitief veroordeeld tot 4 jaar gevangenisstraf wegens misdrijven betreffende een terroristische groep voor feiten in de periode tussen 16/02/2015 tot 06/12/2016. Uit het vonnis blijkt dat u behoorde tot een groepje radicale gelovigen in Sint-Niklaas en dat u een radicaal islamitisch gedachtengoed heeft. Tijdens de woonstcontrole van 06/12/2016 werden IS-vlaggen gevonden, een mok met het logo van IS, camouflagekledij, boeken over de Islam en op uw gsm staan duizenden afbeeldingen, honderden video's en 2000 audio-opnames van FTF'ers in strijdgebied. U ondersteunde twee andere beklaagden, namelijk [M.K.] en [K.E.], door o.a. uw documenten ter beschikking te stellen voor geldtransfers naar het strijdgebied en door bereid te zijn af te reizen naar de hoofdstad van het Kalifaat om daar te huwen en samen te leven met [A.A.], zodoende het radicaal salafistische kalifaat te bevolken met gelijkgezinden. U trachtte op 01/10/2016 af te reizen naar conflictgebied met uw Nederlandse religieuze echtgenoot [A.A.], doch jullie werden tijdens jullie poging

gearresteerd in Turkije. Hierdoor was u bereid bij te dragen tot de kerndoelstellingen van dit Kalifaat, namelijk een dominantie van aanhangers van extreem salafisme in de regio. De rechtbank kwalificeerde de feiten dan ook als ernstig daar “deze getuigen van - minstens impliciet - goedkeuring in hoofde van elke beklaagde van het extreme geweld en bloedige terreur die deze terroristische groepering gebruikt in Syrië en Irak, alsook in de rest van de wereld. Tevens droeg u er samen met uw medebeklaagden ertoe bij dat [I.A.] zich beter kon concentreren op de gewelddadige jihad en in meer comfortabele omstandigheden zijn actief binnen de terreurgroep kon uitvoeren”. Tevens blijkt uit het vonnis dat een Kroatisch paspoort en identiteitskaart werden aangetroffen in het huis van uw ouders onder de identiteit ‘[B.M.]’ [...] van de Kroatische nationaliteit. U erkende op 22/12/2016 dat dit uw werkelijke identiteit betreft.

Ten gevolge van deze nieuwe elementen heropende het CGVS het onderzoek aangaande de subsidiaire beschermingsstatus. Op 19/07/2019 werd u gehoord door een medewerker van het CGVS ten einde u een kans te bieden argumenten aan te halen voor het eventuele behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus. U haalde aan dat u er zelf niet voor koos om in 2005 naar België te komen onder een valse identiteit, gezien uw minderjarigheid, en dat u geen strafbare feiten pleegde maar louter een poging deed. Verder haalde u de discriminatie in Kroatië tegenover Roma aan. Het CGVS oordeelde echter dat de redenen die u aanhaalde het behoud van de u eerder toegekende subsidiaire bescherming niet rechtvaardigen, aangezien u definitief veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf. Wat betreft de aangehaalde discriminatie verwees het CGVS naar de verbeterde situatie voor Roma anno 2019. Bijgevolg beslist het CGVS op 08/08/2019 tot de intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 55/5/1, § 2, 1° van de wet van 15 december 1980 (ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen reëel risico op ernstige schade loopt), u mag direct of indirect worden teruggeleid naar Kroatië. Op 09/09/2019 diende u tegen deze beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze bevestigde op 25/06/2020 de beslissing tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus. Uw verblijfsrecht als derdelander dient als onbestaande te worden beschouwd, aangezien deze frauduleus verkregen werd.

Op 02/12/2019 ontvingen onze diensten een PV, opgesteld op 10/01/2017 naar aanleiding van de huiszoeking van 06/12/2016, waaruit blijkt dat uw werkelijke identiteit ‘[B.M.]’ [...] van de Kroatische nationaliteit is. Ter staving legt uw vader uw Kroatische identiteitskaart en Kroatisch paspoort (geldig van 20/06/2016 tot 20/06/2026) voor. Op basis van deze gegevens werden uw identiteitsgegevens aangepast.

Voorts ontvingen wij informatie omtrent u van inlichtingen- en veiligheidsdiensten:

Op 14/02/2017 stelde de Veiligheid van de Staat (VSSE) een nota betreffende u op, hierin wordt gemeld dat u op 01/10/2016 trachtte af te reizen naar Syrië of Irak via Düsseldorf en Istanbul, waaruit men vermoedde dat u wenste af te reizen naar de conflictzone. Voor uw aanhouding was u een actief lid van een organisatie waarvan de VSSE vermoedde dat deze sterk beïnvloed was door het salafisme (IRDO-Belgija). IRDO-Belgija, voluit Islamsko Romani Dawetsko Organizacija-Belgija, is een salafistische proselitische organisatie die gericht is op de Romapopulatie afkomstig van de westelijke Balkan die in 2017 ontmanteld werd (nota VSSE dd. 04/06/2020).

Op 17/11/2017 stelde het Orgaan voor de Coördinatie van de Dreiging en Analyse (OCAD) een nota op die aanhaalt dat u nog steeds verblijft in de gevangenis te Dendermonde en opgevolgd wordt door de LTF Dendermonde. Uw proces werd op 05/09/2017 uitgesteld op vraag van de verdediging.

Op 25/09/2019 en 07/07/2020 stelde het OCAD telkens een dreigingsevaluatie op waarin uw dreigingsniveau ingeschaald wordt op niveau 2 wat betreft extremisme en terrorisme. In de evaluatie dd. 25/09/2019 haalt het OCAD aan dat u sinds 06/12/2016 in detentie verblijft vanwege uw veroordeling wegens uw poging om samen met uw Nederlandse vrouw (religieus getrouwd) vanuit Duitsland af te reizen naar Syrië/Irak om IS te vervoegen. Jullie werden hierbij gearresteerd in Turkije en teruggestuurd naar Duitsland. Op ideologisch vlak haalt het OCAD aan dat u uitkomt voor uw salafistische, orthodoxe geloofsbeleving. Uit de beschikbare info zou u zich afzetten tegen extremistisch geweld en staat u open voor een gedifferentieerde geloofsbeleving. Uw detentie zou rustig verlopen, u ontvangt de aalmoezenier en volgt psychologische begeleiding bij CGG Eclips, u wordt opgevolgd door een deradicaliseringsambtenaar en u toont een grote bereidheid om na uw vrijlating een begeleidingstraject

te volgen bij het Platform van Vlaamse imams. Inzake intentie stelt u niet langer naar een conflictgebied te willen vertrekken, op vlak van sociale contacten zijn er geen verontrustende vaststellingen en op vlak van daden, capaciteiten en psychologische kenmerken zijn er geen bijzonderheden bekend volgens OCAD. De preoccupatie voor religie en neiging tot het uitdragen van een orthodoxe islam, alsook een sociaal wenselijke houding blijven een aandachtspunt. Bijkomend op de voormelde elementen haalt de dreigingsevaluatie dd. 07/07/2020 aan dat u sinds eind januari beperkte detentie geniet. Teneinde uw reclasseringsplan te kunnen concretiseren werd u op 11/10/2019 enkele uitgaansvergunningen toegekend, deze verliepen zonder incidenten. Op 26/06/2020 werd u door de Strafvorderingrechtbank (SURB) voorwaardelijke invrijheidstelling toegekend. Het dreigingsniveau werd behouden, alsook de elementen inzake intentie, sociale contacten, daden, capaciteiten en psychologische kenmerken. Mits toevoeging dat u stelt bereid te zijn mee te werken met veiligheids- en justitiële diensten en dat evenwel het verhullen van uw werkelijke identiteit als een indicator van een zekere mate van veiligheidsdenken kan beschouwd worden.

Op 13/08/2020 haalde de VSSE aan u opgevolgd wordt door de Local Taskforce (LTF) Dendermonde en dat u heden nog steeds contacten heeft met leden uit het extremistische Romamilieu, meer bepaald met [B.I.] dewelke beschouwd wordt als een actieve salafist die het extremisme verspreidt zoals beschreven in hun nota dd. 04/06/2020.

Gezien uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken werd op grond van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980, staat vast dat de minister of zijn gemachtigde kan beslissen een einde te maken aan uw verblijf. Bovendien blijkt uit bovenstaande dat er naast fraude en openbare orde, elementen aanwezig zijn van inlichtingen- en veiligheidsdiensten omtrent nationale veiligheid die aantonen dat u een bedreiging vormt voor de Belgische samenleving. U bent een burger van de Europese Unie, maar kreeg nooit verblijfsrecht van meer dan drie maanden toegekend aangezien het verbergen van uw werkelijke identiteit verhinderde dat de voorwaarden voor het verwerven van een verblijfsrecht van meer dan drie maanden konden geverifieerd worden.

Er werd u op 01/07/2020 een vragenlijst verstuurd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (conform art. 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15/12/1980). Op 17/07/2020 en 03/08/2020 maakte uw advocate de ingevulde vragenlijst over, vervoegd met de volgende documenten: persoonlijke brief, attest verlies identiteitskaart en paspoort dd. 07/07/2020, attest gezinssamenstelling, geboorteakte van uw dochters, opleidingsovereenkomst 'monteur metaalconstructies' dd. 22/06/2020, welder approval test certificate dd. 18/06/2020, attest flensmonteur, Curriculum Vitae, attest invaliditeit en kopie patiëntenkaart en attest mechanische hartklep van uw vader [I.], vonnis Strafvorderingrechtbank (SURB) dd. 26/06/2020, evolutieverslag justitieassistent dd. 09/04/2020, brief deradicaliseringconsulent CAW Limburg dd. 06/04/2020, briefverkeer inzake begeleiding DERADIANT/CEAPIRE/imam/deradicalisering daterend van januari 2018 en 28/09/2017, attest aanslaan en uitwijzen van kritieke lasten geldig tot 17/07/2025, attest werken met zelfrijdende hoogtewerker geldig tot 10/07/2025 en het dossieroverzicht inzake opstart zelfstandige in bijberoep.

In het kader van een beslissing tot einde van het verblijf genomen krachtens artikel 11, §3, 2° en 44bis, §1 van de Vreemdelingenwet, moet rekening gehouden worden met de duur van het verblijf, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de mate waarin u bindingen heeft met uw land van herkomst.

Aangaande uw familiale banden blijkt uit het administratieve dossier en uw hoorrecht dd. 17/07/2020 en 03/08/2020 dat u twee minderjarige dochters heeft: [M.] [...] en [S.] [...] [D.], hun nationaliteit is onbepaald. Zij staan nog steeds ingeschreven onder uw valse familienaam. U verklaart een relatie te hebben met hun moeder [A.E.] ([...], Kroatië) die jullie aan het verbeteren zijn. Uw partner heeft geen verblijfsrecht in België en is niet ingeschreven, noch is er een verblijfsaanvraag hangende, uit het administratief dossier blijkt evenmin dat zij in België zou verblijven. Verder verklaart u dat, behalve uw nonkel, heel uw familie in België is waaronder uw vader [D.I.] ([...], Servië en Montenegro), uw moeder [D.S.] ([...], Servië en Montenegro) en uw broer [D.M.] ([...], Servië en Montenegro). Uit uw dossier blijkt eveneens dat u in 2015 religieus gehuwd was met de Nederlandse [A.A.]. Hierbij dient te worden opgemerkt dat het familie- en gezinsleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) de aard en de hechtheid van de gezinsband aanhaalt, namelijk de band tussen partners en tussen ouder en hun minderjarige kinderen. De andere gezinsleden, waaronder de meerderjarige kinderen, vallen onder de bepalingen opgenomen in artikel 8 van het EVRM wanneer een

meer dan normale afhankelijkheid wordt bewezen, wat hier niet het geval is. U verwijst naar de medische problematiek van uw ouders, doch tijdens uw afwezigheid omwille van uw detentie kon u eveneens de zorg voor hen niet opnemen, alsook heeft u nog een meerderjarige broer die hen kan bijstaan.

Het feit dat u gezinsbanden in België heeft, doet geen afbreuk aan de ernst van de feiten die u pleegde en waarvoor u definitief veroordeeld werd, de fraude die u pleegde, alsook de bedreiging die u vormt voor de nationale veiligheid. Het feit dat u bovengenoemde feiten pleegde, toont aan dat u geenszins uw verantwoordelijkheid opnam ten aanzien van uw gezin, aangezien u had moeten weten dat dergelijk afwijkend gedrag en gedachtengoed ernstige gevolgen kon hebben voor uw verblijfsrecht in België. Bovendien weerhield uw gezin u er niet van om met andere vrouw religieus te huwen en samen met haar een poging te ondernemen om naar de conflictzone Syrië/Irak af te reizen. Uw kinderen waren toen 2 en 4 jaar.

Eveneens haalt het artikel 8 van het EVRM aan dat "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen". Het wordt niet betwist dat u met uw minderjarige kinderen een gezinsleven heeft, doch we merken op dat uit uw administratief dossier er geen precieze onoverkomelijk hinderpalen blijken die de voortzetting van uw gezinsleven in Kroatië of elders verhinderen. Te meer daar uw Kroatische partner geen verblijfsrecht heeft in België. Uit het PV van de PZ Sint-Niklaas dd. 27/04/2020 blijkt bovendien dat uw partner terug naar Kroatië vertrokken is en de kinderen bij de grootouders liet. Dit speelde zich af toen u nog in de gevangenis verbleef, aldus kan worden gesteld dat uw grootouders instonden voor uw kinderen gedurende uw afwezigheid. Uit de bezoekerslijsten van de gevangenis blijkt dat uw kinderen reeds op bezoek kwamen in de gevangenis. Het is onduidelijk hoe lang uw partner in België verbleef. De scheiding tussen u en uw kinderen zou slechts van tijdelijke aard zijn en volledig te wijten aan de gevolgen van uw eigen acties. U kan in die periode via de moderne communicatiemiddelen contact houden met uw kinderen. In uw hoorrecht haalt u aan dat uw dochter [S.] een aangeboren gehoorprobleem heeft waardoor zij een achterstand kent in taalontwikkeling en bijkomende begeleiding nodig zou hebben. Op 17/072020 meldde uw advocaat dat u een attest hieromtrent zou voorleggen, wat niet gebeurde. Uw kinderen hebben echter recht op verblijf in België, maar kunnen u steeds vergezellen om zich te vestigen in Kroatië of een derde land, of zij kunnen u steeds bezoeken in Kroatië of een derde land, in gezelschap van één van uw familieleden die recht heeft op verblijf in België. Het gegeven dat uw kinderen in België geboren zijn, is op zichzelf geen reden om aan te nemen dat zij zich niet zouden kunnen aanpassen in het land van herkomst van hun ouders dan wel een derde land. Zij zijn nog zeer jong waardoor verondersteld kan worden dat zij zich makkelijk kunnen aanpassen aan een nieuwe situatie en (eventueel) snel een nieuwe taal oppikken. U haalt tevens aan dat uw taal 'Roma' is, alsook dat uw partner de Kroatische nationaliteit heeft. Uit het PV dd. 10/01/2017 blijkt eveneens dat hun grootmoeder geen Nederlands kan dus kan verondersteld worden dat zij met haar kleinkinderen in haar moedertaal spreekt. Het is aldus niet onredelijk aan te nemen dat uw kinderen aldus, door hun opvoeding en interacties tussen jullie als ouders en hun grootouders, mogelijkerwijze noties hebben van de taal en gebruiken. Het feit dat u koos voor een relatie met een Kroatische die door uw ouders volgens de Romatradities gekocht werd, die heden geen legaal verblijf heeft in België en in Kroatië verblijft, alsook dat u in 2016 naar Kroatië ging om uw Kroatisch paspoort te halen en u 'Roma' spreekt, toont aan dat er nog sterke banden met Kroatië zijn, dewelke het makkelijker maken voor u en eventueel de kinderen om zich daar aan te passen omdat jullie als ouders hen daarbij kunnen helpen. Uit het PV dd. 10/01/2017 blijkt dat er een onderzoek hangende is lastens de moeder van uw kinderen inzake kindermishandeling, dit onderzoek is nog steeds hangende, uit hetzelfde PV blijkt eveneens dat uw kinderen nog telefonisch contact hebben met hun moeder. Uit niets blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Indien uw kinderen in België wensen te blijven, kunnen zij bij hun grootouders terecht zoals dat ook het geval was tijdens uw detentie. Bovendien betreft de huidige beslissing geen verwijderingsbeslissing.

Het gevaar dat u vormt voor de nationale veiligheid rechtvaardigt dat de belangen van de Staat zwaarder doorwegen dan uw belangen om in België uw gezinsleven te onderhouden. U bent immers definitief veroordeeld tot 4 jaar gevangenisstraf wegens misdrijven betreffende een terroristische groep, feiten die door de rechte[r] als ernstig gekwalificeerd werden, alsook wordt u door OCAD ingeschaald op niveau 2 inzake de dreiging die u stelt op vlak van extremisme en terrorisme.

Wat de duur van uw verblijf betreft, dient opgemerkt te worden dat u in België aangekomen bent op 21/09/2005 toen u dertien jaar was. U heeft bijgevolg 15 jaar in België verbleven. Integratie of hechte sociale en culturele banden met de Belgische samenleving kan niet verondersteld worden louter op basis van de duur van uw verblijf in het Rijk. U haalt aan dat u geen band heeft met Kroatië aangezien u in België opgroeide als tiener en uw leven zich hier afspeelt en u hier geïntegreerd bent. U haalt aan dat u een ernstige fout maakte in het verleden, maar dat dit niet uw toekomst is en dat u enorm investeert in opleidingen hiervoor. U brengt hiertoe verscheidene elementen inzake gevolgde opleidingen en uw economische situatie aan: u ging kort naar het middelbaar in Trois-Ponts, studeerde Frans, leerde Nederlands in Sint-Niklaas en uw Curriculum Vitae met uw opleidingen en werkervaringen. Uw middelbare scholing valt onder de leerplicht in België. Tevens legde u een opleiding tegelzetter, een opleidingsovereenkomst 'monteur metaalconstructies' dd. 22/06/2020, welder approval test certificate dd. 18/06/2020, een attest flensmonteur, een attest aanslaan en uitwijzen van kritieke lasten geldig tot 17/07/2025, een attest werken met zelfrijdende hoogtewerker geldig tot 10/07/2025 en een dossieroverzicht inzake de opstart van u als zelfstandige in bijberoep. Momenteel geniet u een Individuele Beroepsopleiding (IBO) via de VDAB bij de firma Weber en u startte recent als zelfstandige in bijberoep (29/07/2020). Verder haalt u aan dat u verschillende begeleidingen volgt zoals bij de deradicaliseringsambtenaar. Uit het dossier blijkt dan ook dat u reeds geruime tijd, nog voor u veroordeeld werd nam u reeds initiatief via uw advocaat, u laat begeleiden op theologisch vlak door onder meer DERADIANT, het CGG Eclips, de deradicaliseringsambtenaar, imam, etc. (dit blijkt onder meer uit het vonnis van de SURB dd. 26/06/2020, het evolutieverslag justitieassistent dd. 09/04/2020, de brief van de deradicaliseringconsulent CAW Limburg dd. 06/04/2020 en briefverkeer inzake begeleiding DERADIANT/CEAPIRE/imam/deradicalisering daterend van januari 2018 en 28/09/2017). Sinds eind januari 2020 geniet u van beperkte detentie en op 26/06/2020 werd u door de SURB voorwaardelijke invrijheidstelling toegekend waardoor u op 02/07/2020 vrijgesteld werd uit de gevangenis.

Hieruit blijkt dan ook dat u een grote bereidheid toont om u te laten begeleiden inzake uw geloofsbeleving en dat u zich meewerkend opstelt alsook een positief detentieparcours aflegt, doch het is eveneens in uw belang om uw reclassering uit te werken ten einde van gunstmodaliteiten te genieten. Het vonnis van de SURB dd. 26/06/2020 stelt "In verband met de begeleidingen stelt de rechtbank vast dat hij enkel nog opgevolgd wordt door [R.R.], deradicaliseringsambtenaar. Deze begeleiding zou volgens betrokkene zeer intensief zijn, met name wekelijks. Ter zitting stelt hij bereid te zijn zich door het CGG te laten begeleiden indien de strafuitvoeringsrechtbank dit noodzakelijk acht. Het valt de rechtbank op dat hij door het CGG geweigerd werd gelet op het gebrek aan concrete hulpvraag. Ook hier valt zijn sociaal wenselijke houding op ten aanzien van de strafuitvoeringsrechtbank." Bovendien wordt het naleven van uw voorwaarden strikt opgevolgd door een justitie-assistent en dus wordt niet uitgesloten dat u zich enkel en alleen aan deze voorwaarden houdt omwille van de strikte opvolging. Het is dan ook in uw eigen belang om u aan die voorwaarden te houden, zodoende de gunstige strafmodaliteit van voorwaardelijke invrijheidstelling te behouden. Uit het bovenstaande blijkt dat u weldegelijk inspanningen levert om u beter te integreren in de samenleving en u te informeren inzake de belijdenis van uw geloof. Doch dit doet geen afbreuk aan de ernst van de feiten die u pleegde en waarvoor u definitief veroordeeld werd, alsook de bedreiging die u vormt voor de nationale veiligheid. U bent immers nog steeds in strafuitvoering, weliswaar in voorwaardelijke vrijstelling sedert 02/07/2020, doch van strafeinde is nog geen sprake. De rechtbank kwalificeerde de feiten dan ook als ernstig daar "deze getuigen van - minstens impliciet - goedkeuring in hoofde van elke beklaagde van het extreme geweld en bloedige terreur die deze terroristische groepering gebruikt in Syrië en Irak, alsook in de rest van de wereld. Het dient te worden benadrukt dat u desondanks uw inspanningen en begeleidingen dat u volgt tot op heden nog steeds wordt beschouwd als bedreiging voor de nationale veiligheid door OCAD, meer bepaald niveau 2 inzake terrorisme en extremisme. Het OCAD haalt duidelijk aan dat uw preoccupatie voor religie en neiging tot het uitdragen van een orthodoxe islam, alsook een sociaal wenselijke houding een aandachtspunt blijven, en dat het verhullen van uw werkelijke identiteit als een indicator van een zekere mate van veiligheidsdenken kan beschouwd worden. Alsook wordt u nog steeds aanschouwd door OCAD als een FTF categorie 4 (daar u verhinderd werd om naar een jihadistische conflictzone af te reizen terwijl u beoogde om u aan te sluiten bij een terroristische groepering of deze actief of passief steun wenste te verlenen). Ook blijkt uit de informatie van de VSSE dd. 13/08/2020 dat u heden opgevolgd wordt door de LTF Dendermonde en dat u nog steeds contacten heeft met leden uit het extremistische Romamilieu, meer bepaald met [B.I.] dewelke beschouwd wordt als een actieve salafist.

Het wordt niet betwist dat het terugkeren naar Kroatië of naar een derde land, om daar een leven op te bouwen, wellicht tot de nodige aanpassingsproblemen zal leiden. Doch het feit dat u er zelf voor

gekozen heeft om te trachten naar de conflictzone Syrië/Irak af te reizen, zodoende het radicaal salafistische kalifaat te bevolken met gelijkgezinden, toont aan dat u geen banden heeft met de democratische waarden van de Belgische maatschappij. Uw gedrag toonde aan dat u wenste bij te dragen tot de kerndoelstellingen van dit Kalifaat, namelijk een dominantie van aanhangers van extreem salafisme in de regio. Bovendien merken wij op dat de kennis, vaardigheden en ervaringen die u tijdens uw verblijf in België opdeed door onder meer opleidingen en werk, geenszins verloren gaan en door u kunnen aangewend worden om u in de toekomst elders te vestigen en te integreren. U bent immers jong en gezond, u verklaarde zelf geen medische problemen te hebben, en u bracht een deel van uw jeugd door in uw herkomstland.

Bovenstaande zijn elementen die voldoende weergeven dat u niet cultureel bent geïntegreerd, noch aan de fundamentele waarden van de democratische samenlevingen voldoet, aangezien u er zich zelfs niet kan toe bewegen de Belgische wetten en regels te respecteren, en dat u een actueel en reëel gevaar vormt voor de openbare orde en nationale veiligheid.

Op grond van het administratief dossier wordt geconcludeerd dat het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid daar uw gedrag een werkelijke, actuele en voldoende bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Om hogervermelde redenen wordt er krachtens artikel 11, § 3, 2° en 44bis, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een einde gemaakt aan uw verblijf om redenen van openbare orde en nationale veiligheid.”

Dit is de bestreden beslissing

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) iuncto artikel 44bis van de Vreemdelingenwet.

Zijn betoog luidt als volgt:

“De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen stipuleert in artikel 2 en 3 als volgt:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

“Afdoeende” impliceert volgens rechtspraak van de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen “dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing” (RVV arrest nr. 186 105 van 27 april 2017).

Art. 44bis Vw. luidt als volgt:

“§ 1. Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

§ 3. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende burgers van de Unie, alleen om dwingende redenen van nationale veiligheid :

1° de burgers van de Unie die op het grondgebied van het Rijk hebben verbleven gedurende de tien voorafgaande jaren;

2° de burgers van de Unie die minderjarig zijn, behalve indien de beslissing noodzakelijk is in het belang van het kind, zoals bepaald in het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.

§ 4. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

De bestreden beslissing verwijst naar art. 44bis, §1 Vw. en maakt melding van de openbare orde en nationale veiligheid.

Er wordt echter in de bestreden beslissing niet betwist dat verzoeker burger van de Unie is en dat hij gedurende de tien voorafgaande jaren op het grondgebied van het Rijk verbleven heeft.

In tegenstelling art. 44bis §2 Vw., specificeert art. 44bis §3 Vw. niet waarop het daarin bedoelde verblijf van tien jaar gegrond moet zijn. Er dient dan ook toepassing te worden gemaakt van art. 44bis §3 Vw., waarbij het verblijf enkel kan worden beëindigd om dwingende redenen van nationale veiligheid, wat hier niet voorligt en in elk geval niet wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing.

De verwerende partij schendt dan ook haar verplichtingen onder de formele motiveringsplicht juncto art. 44bis Vw.”

3.1.2. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen voorhoudt dat de formele motiveringsplicht werd geschonden omdat in de bestreden beslissing niet kan worden gelezen dat er “*dwingende redenen van nationale veiligheid*” werden weerhouden.

Verzoekers betoog is gegrond op de veronderstelling dat slechts mits toepassing van artikel 44bis, § 3 van de Vreemdelingenwet een einde aan zijn verblijf kon worden gesteld.

Artikel 44bis, § 3 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 28, § 3 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG), dat luidt als volgt:

“Behalve om dwingende redenen van openbare veiligheid zoals door de lidstaten gedefinieerd, kan ten aanzien van burgers van de Unie of hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, geen besluit tot verwijdering worden genomen, indien zij:

a) de laatste tien jaar in het gastland hebben verbleven, of

b) minderjarig zijn, tenzij de verwijdering noodzakelijk is in het belang van de minderjarige, zoals bepaald in het VN-Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.”

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in een arrest van 17 april 2018 (HvJ 17 april 2018, nr. C-316/16 en C-424/16, Vomero) inzake artikel 28 van de richtlijn 2004/38/EG het volgende gesteld:

“48 Aldus volgt uit de bewoordingen en de opzet van artikel 28 van richtlijn 2004/38 dat de daarin geboden bescherming tegen verwijdering geleidelijk hoger wordt naargelang de mate van integratie van de betrokken Unieburger in het gastland.

49 Gelet hierop kan een Unieburger, ook al staat dat niet met zoveel woorden in de betrokken bepalingen, slechts het door artikel 28, lid 3, onder a), van richtlijn 2004/38 gewaarborgde verhoogde beschermingsniveau genieten, indien hij eerst voldoet aan de voorwaarde voor de verlening van de in artikel 28, lid 2, van die richtlijn bedoelde bescherming, namelijk over een duurzaam verblijfsrecht op grond van artikel 16 van die richtlijn beschikken.

50 Deze uitlegging van artikel 28, lid 3, onder a), van richtlijn 2004/38 vindt bovendien steun in de context van deze bepaling.

51 In de eerste plaats zij eraan herinnerd dat richtlijn 2004/38 met betrekking tot het recht van verblijf in het gastland een progressief stelsel heeft ingevoerd, waarbij de fasen en de voorwaarden van de vóór deze richtlijn bestaande afzonderlijke instrumenten van Unierecht en rechtspraak in wezen zijn overgenomen, en dat zodoende in het duurzame verblijfsrecht resulteert (arrest van 21 december 2011, Ziolkowski en Szeja, C-424/10 en C-425/10, EU:C:2011:866, punt 38).

52 Ten eerste beperkt namelijk artikel 6 van richtlijn 2004/38 voor verblijven van maximaal drie maanden de in verband met het recht van verblijf te vervullen voorwaarden of formaliteiten tot de verplichting in het bezit te zijn van een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort, en behouden volgens artikel 14, lid 1, van deze richtlijn burgers van de Unie en hun familieleden dit recht zolang zij geen onredelijke belasting voor het sociaalebijsstandsstelsel van het gastland vormen (arrest Ziolkowski en Szeja, C-424/10 en C-425/10, EU:C:2011:866, punt 39).

53 Ten tweede wordt bij een verblijf van meer dan drie maanden de verkrijging van het verblijfsrecht verbonden aan de in artikel 7, lid 1, van richtlijn 2004/38 gestelde voorwaarden, en behouden volgens artikel 14, lid 2, ervan de burgers van de Unie en hun familieleden dit recht slechts zolang zij aan die voorwaarden voldoen. In het bijzonder volgt uit overweging 10 van deze richtlijn dat die voorwaarden met name beogen te voorkomen dat deze personen een onredelijke belasting voor het sociaalebijsstandsstelsel van het gastland vormen (arrest van 21 december 2011, Ziolkowski en Szeja, C-424/10 en C-425/10, EU:C:2011:866, punt 40).

54 Ten derde volgt uit artikel 16, lid 1, van richtlijn 2004/38 dat iedere burger van de Unie die gedurende een ononderbroken periode van vijf jaar legaal op het grondgebied van het gastland heeft verbleven, aldaar een duurzaam verblijfsrecht heeft en dat dit recht niet aan de in het vorige punt genoemde voorwaarden is onderworpen. Zoals in overweging 18 van deze richtlijn is uiteengezet, mogen, nadat het duurzame verblijfsrecht is verworven, met het oog op de totstandbrenging van een effectief mechanisme voor de integratie in de samenleving van dat land, geen voorwaarden meer worden gesteld (arrest van 21 december 2011, Ziolkowski en Szeja, C-424/10 en C-425/10, EU:C:2011:866, punt 41).

55 Uit het voorgaande volgt dus dat in tegenstelling tot de Unieburger die een duurzaam verblijfsrecht heeft verworven, die alleen om de in artikel 28, lid 2, van richtlijn 2004/38 genoemde redenen van het grondgebied van het gastland kan worden verwijderd, de burger die een dergelijk recht niet heeft verworven in voorkomend geval van dat grondgebied kan worden verwijderd – zoals blijkt uit hoofdstuk III van die richtlijn – wanneer hij een onredelijke belasting voor het sociaalebijsstandsstelsel van die lidstaat wordt.

56 Zoals de advocaat-generaal in de punten 57 en 58 van zijn conclusie heeft opgemerkt kan een Unieburger aan wie, omdat hij niet over een duurzaam verblijfsrecht beschikt, verwijderingsmaatregelen kunnen worden opgelegd als hij een dergelijke onredelijke belasting vormt, niet tegelijkertijd de aanzienlijk verhoogde bescherming van artikel 28, lid 3, onder a), van die richtlijn genieten, uit hoofde waarvan zijn verwijdering slechts zou zijn toegestaan omwille van „dwingende redenen” van openbare veiligheid die verwijzen naar „uitzonderlijke omstandigheden”, zoals is aangegeven in overweging 24 van die richtlijn (zie in die zin arrest van 23 november 2010, Tsakouridis, C-145/09, EU:C:2010:708, punt 40).

57 In de tweede plaats dient er ook aan te worden herinnerd dat, zoals in overweging 17 van richtlijn 2004/38 wordt benadrukt, het duurzame verblijfsrecht een kernelement is voor het bevorderen van de sociale samenhang en door deze richtlijn is toegekend om het gevoel van Unieburgerschap te versterken. Dienovereenkomstig heeft de wetgever van de Unie de verkrijging van het duurzame verblijfsrecht op grond van artikel 16, lid 1, van richtlijn 2004/38 afhankelijk gesteld van de integratie van de burger van de Unie in het gastland (arrest van 16 januari 2014, Onuekwere, C-378/12, EU:C:2014:13, punt 24 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

58 Zoals het Hof reeds heeft geoordeeld, stoelt de integratie, waarop de verwerving van het duurzame verblijfsrecht als bedoeld in artikel 16, lid 1, van richtlijn 2004/38 berust, niet alleen op territoriale en temporele aspecten, maar ook op kwalitatieve aspecten die betrekking hebben op de mate van integratie in het gastland (arrest van 16 januari 2014, Onuekwere, C-378/12, EU:C:2014:13, punt 25 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

59 Wat het begrip „legaal verblijf” betreft dat in de bewoordingen „legaal [...] heeft verbleven” in artikel 16, lid 1, van richtlijn 2004/38 besloten ligt, dit moet bijgevolg worden opgevat als een verblijf in overeenstemming met de in deze richtlijn gestelde voorwaarden, met name die van artikel 7, lid 1, ervan (arrest van 21 december 2011, Ziolkowski en Szeja, C-424/10 en C-425/10, EU:C:2011:866, punt 46).

60 Een Unieburger die niet het recht heeft verworven om duurzaam in het gastland te verblijven omdat hij niet aan die voorwaarden heeft voldaan en die zich daarom niet kan beroepen op het door artikel 28, lid 2, van richtlijn 2004/38 gewaarborgde niveau van bescherming tegen verwijdering, kan a fortiori niet in aanmerking komen voor het aanzienlijk verhoogde niveau van bescherming tegen verwijdering waarin is voorzien in artikel 28, lid 3, onder a), van die richtlijn.

61 Gelet op al het voorgaande dient op de eerste vraag in zaak C-424/16 te worden geantwoord dat artikel 28, lid 3, onder a), van richtlijn 2004/38 aldus moet worden uitgelegd dat als voorwaarde voor de in die bepaling bedoelde bescherming tegen verwijdering van het grondgebied geldt dat de betrokkene over een duurzaam verblijfsrecht in de zin van artikel 16 en artikel 28, lid 2, van deze richtlijn beschikt.”

Daarnaast moet erop worden gewezen dat de nationale wetgever in artikel 42quinquies, § 1 van de Vreemdelingenwet het volgende heeft bepaald:

“Onverminderd artikel 42sexies en voorzover er geen procedure hangende is voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/79, wordt een duurzaam recht op verblijf erkend aan de in artikel 40, § 4, , bedoelde burger van de Unie en zijn familieleden, voorzover zij gedurende een ononderbroken periode van vijf jaar in het Rijk verbleven hebben en dit overeenkomstig de rechtsinstrumenten van de Europese Unie.” (onderlijning door de Raad)

De Raad van State heeft tevens uitdrukkelijk gesteld dat het aan de vreemdeling toekomt om een aanvraag in te dienen om tot een duurzaam verblijf in het Rijk te worden toegelaten indien hij van oordeel is dat hij voldoet aan de hiertoe gestelde voorwaarden. Voormeld rechtscollege stelde verder dat een burger van de Unie slechts een dergelijk duurzaam verblijfsrecht kan genieten indien hij hiertoe een aanvraag heeft gedaan en het bestuur heeft kunnen vaststellen dat hij voldoet aan alle hiertoe gestelde voorwaarden en dat, zo dit niet het geval is, de vreemdeling niet kan worden beschouwd als een burger van de Unie die een duurzaam verblijfsrecht geniet (cf. RvS 22 februari 2019, nr. 243.788).

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken kan niet worden afgeleid dat ooit werd vastgesteld dat verzoeker een recht op verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie heeft, laat staan dat zou zijn vastgesteld dat hij als burger van de Unie een duurzaam recht op verblijf geniet. Verzoeker heeft daarentegen steeds verborgen gehouden dat hij een burger van de Unie was. Hij kan dan ook niet worden gevolgd in zijn argumentatie dat hij moet worden beschouwd als een burger van de Unie wiens verblijf slechts kan worden beëindigd in het in artikel 44bis, § 3 van de Vreemdelingenwet bepaalde geval en dat verweerder in casu had dienen te motiveren waarom hij meent dat er *“dwingende redenen van nationale veiligheid”* spelen.

Verzoekers uiteenzetting laat de Raad niet toe te besluiten dat verweerder de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet of de artikelen 2 en 3 van de wet van 9 juli 1991 heeft geschonden of dat de bepalingen van artikel 44bis, § 3 van de Vreemdelingenwet werden miskend.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel iuncto artikel 44bis van de Vreemdelingenwet.

Hij stelt het volgende:

“De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen stipuleert in artikel 2 en 3 als volgt:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

“Afdoende” impliceert volgens rechtspraak van de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen “dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing” (RVV arrest nr. 186 105 van 27 april 2017).

De administratieve overheid dient in het kader van haar materiële motiveringsplicht bij de beoordeling van de aanvraag uit te gaan van de juiste feitelijke gegevens, zij dient deze correct te beoordelen en niet in onredelijkheid tot een besluit komen.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het respect voor het evenredigheidsbeginsel houdt in dat bij het nemen van de beslissing tot verwijdering, een concrete en individuele proportionaliteitsafweging aan de hand van de concrete omstandigheden van de zaak dient gemaakt te worden.

Art. 44bis Vw. en art. 45 Vw. Luiden als volgt [...]:

“Art. 44bis. § 1. Onverminderd de paragrafen 2 en 3. kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

§ 3. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende burgers van de Unie, alleen om dwingende redenen van nationale veiligheid :

1° de burgers van de Unie die op het grondgebied van het Rijk hebben verbleven gedurende de tien voorafgaande jaren;

2° de burgers van de Unie die minderjarig zijn, behalve indien de beslissing noodzakelijk is in het belang van het kind, zoals bepaald in het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.

§ 4. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Art. 45. § 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn.

Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.

§ 3. Alleen de ziekten opgesomd in de bijlage bij deze wet kunnen de in artikelen 43 en 44bis bedoelde maatregelen rechtvaardigen.

Het optreden van een van deze ziekten na een periode van drie maanden na de aankomst van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk stelt de minister of zijn gemachtigde

niet in staat aan het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid een einde te maken overeenkomstig artikel 44bis.

Binnen drie maanden na hun aankomst op het grondgebied van het Rijk, en indien ernstige aanwijzingen daartoe aanleiding geven, kan de minister of zijn gemachtigde de burger van de Unie of zijn familielid onderwerpen aan een kosteloos medisch onderzoek opdat wordt bevestigd dat hij niet lijdt aan een van de ziekten bedoeld in het eerste lid. Dit medisch onderzoek mag geen systematisch karakter dragen.

§ 4. Het verstrijken van de geldigheidsduur van de identiteitskaart of het paspoort waarmee de burger van de Unie of zijn familielid het grondgebied van het Rijk is binnengekomen, is geen voldoende reden om een einde te maken aan zijn verblijf.”

Voor zover de bestreden beslissing melding maakt van redenen van openbare orde en nationale veiligheid (terwijl, zoals in het eerste middel uiteengezet, dit in casu in elk geval niet volstaat), schendt de verwerende partij de hierboven genoemde verplichtingen.

Wat betreft de begrippen “openbare orde”, “nationale veiligheid”, “ernstige redenen” en “dwingende redenen” zette de RvV reeds het volgende uiteen:

“In de voorbereidende werken van de wet van 24 februari 2017 grijpt de wetgever herhaaldelijk terug naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) om deze begrippen nader te duiden. Uit deze voorbereidende werken bij de wet en uit de rechtspraak van het HvJ blijkt eveneens dat deze begrippen op dezelfde wijze moeten worden geïnterpreteerd ten aanzien van de beide, in punt 3.2. omschreven, categorieën van vreemdelingen (Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001).

Het HvJ heeft deze begrippen in het kader van de artikelen 27 en 28 van de richtlijn 2004/38/EG, die voorzien in de mogelijkheid voor lidstaten om beperkende maatregelen inzake het inreisrecht en het verblijfsrecht, dan wel verwijderingsbeslissingen te nemen om redenen van openbare orde en nationale veiligheid, al meermaals nader uitgelegd (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis; HvJ 4 oktober 2012, C-249/11, Byankov)

Het HvJ heeft het ook passend geacht om de rechtspraak over openbare orde en nationale veiligheid ontwikkeld in het kader van de richtlijn 2004/38/EG, naar analogie toe te passen op strafrechtelijk veroordeelde derdelanders die een afgeleid verblijfsrecht aan artikel 20 VWEU of artikel 21 VWEU ontleen (cf. conclusie van advocaat-generaal Szpunar van 4 februari 2016 in zaak C-165/14 alsook HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 54-67, 81 en 84-86; HvJ 13 september 2016, C304/14, CS, pt. 36, 40-42, 48-49).

Ook sommige richtlijnen inzake asiel, legale migratie en terugkeer bevatten bepalingen inzake openbare orde en nationale veiligheid. Uit de rechtspraak blijkt dat ook ten aanzien van deze richtlijnen het HvJ een analoge uitlegging hanteert van de begrippen die verband houden met openbare orde en nationale veiligheid (zie bv. HvJ 11 juni 2015, C-554/13, Zh. en O.; HvJ 24 juni 2015, C-373/13, H.T.).

De uitlegging van de begrippen 'openbare orde: en nationale veiligheid' blijft dus consistent doorheen de verschillende richtlijnen. Hoewel deze richtlijnen andere doelen nastreven en hoewel de lidstaten vrij blijven om de eisen van de openbare orde en de openbare veiligheid af te stemmen op hun nationale behoeften, die per lidstaat en per tijdsgewricht kunnen verschillen, meent het HvJ immers dat de omvang van de bescherming die een samenleving aan haar fundamentele belangen wenst te bieden, niet mag verschillen naargelang van de juridische status van de persoon die deze belangen schaaft (HvJ 24 juni 2013, C-373/13, H.T., pt. 77; Memorie van toelichting, Parl.St Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 21).

3.5. In zijn rechtspraak licht het HvJ toe dat het begrip “openbare orde” hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Wat het begrip “openbare veiligheid” betreft, zet het HvJ in zijn rechtspraak uiteen dat dit begrip zowel de interne als de externe veiligheid van een lidstaat dekt. Bijgevolg kunnen een aantasting van het functioneren van instellingen en essentiële openbare diensten, risico's voor het overleven van de bevolking, het risico op een ernstige verstoring van de externe betrekkingen of van de vreedzame coëxistentie van de volkeren, alsook een aantasting van militaire belangen, de openbare veiligheid in gevaar brengen (HvJ 13 september 2016, C-166/14, Rendon Marin, pt. 83).

Verder moeten “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid” worden onderscheiden van gewone “redenen van openbare orde of nationale veiligheid” en “dwingende redenen van openbare orde of nationale veiligheid”. “Ernstige redenen” vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen dan de gewone “redenen”, terwijl “dwingende redenen” vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn. Daaruit volgt dat het begrip “ernstige redenen” breder is dan het begrip “dwingende redenen” (Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 20162017, DOC 54 2215/001, p. 23 met verwijzing naar rechtspraak van het HvJ. Op pagina 37 wordt verwezen naar de commentaar op pagina 23 die volledig is over te nemen voor de situatie van Unieburgers en hun familieleden; zie ook HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 19).

3.6. De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of de nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een beëindiging van verblijf, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt, zoals artikel 45, § 2 van de Vreemdelingenwet stipuleert (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval.

In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de beëindiging van een verblijfsrecht. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek naar een eventuele beëindiging van het verblijfsrecht omwille van redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de beëindiging van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, 0-30/77, Bouchereau, pt. 28).

Het komt de minister (of zijn gemachtigde) toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 46).

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden, in casu de minister (of zijn gemachtigde), om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico op recidive kan omvatten. De minister (of zijn gemachtigde) moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. Hierbij weze opgemerkt “dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde” (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 Bouchereau, pt. 29). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A A. v. Verenigd Koninkrijk, § 63)."

In de bestreden beslissing wordt de verklaring van verzoeker tegenover het CGVS als volgt weergegeven:

“U haalde aan dat u er zelf niet voor koos om in 2005 naar België te komen onder een valse identiteit, gezien uw minderjarigheid, en dat u geen strafbare feiten pleegde maar louter een poging deed.”

Dit is een incorrecte weergave van het standpunt van verzoeker

Hierbij is het van belang dat verzoeker bij het CGVS geen werkelijke mogelijkheid werd gegeven zijn opmerkingen over het vonnis in kwestie te laten horen. Toen verzoeker wenste in te gaan op zijn vonnis, werd hem immers gezegd dat dat niet nuttig is. Verzoeker deed toch een poging en begon (volgens de weergave):

“Ik ben niet naar Syrië gegaan was maar een poging. Er werden geen feiten gepleegd. Ik raakte zelfs niet echt uit het vliegtuig gestapt in Turkije. ”

Het is niet zo dat verzoeker ontkende dat hij een misdrijf had gepleegd. Hij zei eerder in het verhoor zelfs letterlijk: “Ik heb een misdrijf gepleegd. ”

Verzoeker stelde enkel dat hij nooit effectief tot in Syrië was geraakt, hetgeen klopt met de vaststellingen uit het dossier en vonnis. Ook uit dit vonnis blijkt dat verzoeker bekentenissen heeft afgelegd.

In elk geval kon verzoeker tijdens het verhoor bij het CGVS geen opmerkingen hierover doen horen. Tijdens zijn poging om dit toch te doen, wordt hem gezegd:

“Ja, maar we hebben het politieel en gerechtelijk dossier niet, en dus doen we daar geen uitspraken over. Het CGVS is daartoe niet bevoegd.”

De bovenvermelde formulering van de beslissingnemende overheid in de bestreden beslissing getuigt dan ook van een bijzonder onzorgvuldige houding.

De houding van verzoeker tegenover de feiten die hij heeft gepleegd, is nochtans van groot belang wat betreft de inschatting van een actueel karakter van enige mogelijke dreiging.

De verwerende partij blijft het houden enkel op de strafrechtelijke veroordeling, en maakt geen correcte, proportionele, werkelijke afweging met alle andere gegevens die haar gekend zijn of moesten gekend zijn.

De verwerende partij is op de hoogte van de bekentenissen van verzoeker in het strafdossier, van de inspanningen van verzoeker om zich te laten begeleiden in het kader van deradicalisering en om aan zijn toekomst in België te werken, maar doet dit af als zou dit enkel zijn omdat dit in zijn eigen belang is. Nochtans gaat het om vrijwillige, jarenlange, zeer intensieve begeleiding, en zijn de spijtbetuigingen die hij heeft gedaan en het niet-aflatende werk aan zichzelf zeer belangrijke elementen om te oordelen over het actueel karakter van het gevaar voor de openbare orde en de nationale veiligheid. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist immers dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen.

Ook de opvolging door de strafuitvoeringsrechtbank is tot op heden goed verlopen. Zowel de beperkte detentie, het elektronisch toezicht als de voorwaardelijke invrijheidsstelling zijn steeds probleemloos verlopen.

Het gaat hierbij niet louter om één verslag waaruit de inzet van verzoeker blijkt, maar uit consistente verslaggeving van verschillende diensten en verschillende begeleiders die telkens spreken over de positieve motivatie en het engagement van verzoeker.

Verzoeker heeft daarnaast ook de gegevens met betrekking tot zijn identiteit, zoals tijdens zijn minderjarigheid door familieleden verkeerd weergegeven, laten rechtzetten.

Gelet op het bovenstaande is de bestreden beslissing gebaseerd op incorrecte, minstens onvolledige informatie en is op onzorgvuldige wijze een onevenredige beslissing tot stand gekomen.”

3.2.2. Allereerst moet, met verwijzing naar de bespreking van het eerste middel, worden herhaald dat in casu niet blijkt dat slechts een beëindiging van het verblijf van verzoeker mogelijk is indien “dwingende redenen van nationale veiligheid” worden aangetoond.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij lijkt te willen aangeven dat verweerder een verklaring die hij aflegde tijdens het gehoor bij de diensten van de commissaris-generaal incorrect heeft weergegeven. In de door verweerder neergelegde beslissing van de commissaris-generaal van 8 augustus 2019 kan immers het volgende worden gelezen:

“Zo stelde u dat het niet uw eigen keuze was om in 2005 – toen u minderjarig was – in België om bescherming te verzoeken en dan nog onder een valse identiteit. U was toen afhankelijk van de beslissing van uw grootvader. Verder gaf u aan dat u enkel België kent. U werpt tot slot op dat u op zich geen strafbare feiten heeft begaan en dat het louter een ‘poging tot betrof’ (CGVS, p. 2-4).”

Verzoeker bevestigt tevens dat hij, tijdens het gehoor bij de diensten van de commissaris-generaal, meedeelde dat hij slechts een poging ondernam om naar Syrië te reizen en dat hij het volgende verklaarde: *“Er werden geen feiten gepleegd. Ik raakte zelfs niet echt uit het vliegtuig [...] in Turkije”.*

Verzoekers bemerking dat hij in het raam van de strafprocedure bekentenissen heeft afgelegd en dat hij tijdens het gehoor bij de diensten van de commissaris-generaal niet de kans kreeg bijkomende verduidelijkingen te verschaffen inzake zijn reis naar Syrië doet aan het voorgaande geen afbreuk.

De toelichting van verzoeker dat hij bekentenissen aflegde impliceert ook niet dat uit andere verklaringen die hij aflegde niet kan worden afgeleid dat hij de feiten die hij pleegde toch enigszins poogde te minimaliseren.

Los van het feit dat verzoeker er zelf op wijst dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat het voorgaand gedrag van een vreemdeling in bepaalde gevallen kan volstaan om aan te nemen dat hij ook in de toekomst een gevaar vormt voor de openbare orde (cf. HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, § 29), dient te worden gesteld dat, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, verweerder niet louter heeft verwezen naar een strafrechtelijke veroordeling. Verweerder heeft ook rekening gehouden met verslagen van de Veiligheid van de Staat (hierna: de VSSE) en de verschillende nota's die werden opgesteld door het Orgaan voor de Coördinatie en de Analyse van de Dreiging (hierna: het OCAD). Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder ook in aanmerking nam dat verzoeker zich liet begeleiden inzake zijn geloofsovertuiging, dat hij aangaf zich af te zetten tegen extremistisch geweld, dat hij een positief detentieparcours aflegt en dat hij aan zijn toekomst werkt en dat verweerder ook kennis had van het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank van 26 juni 2020 waarbij verzoeker voorwaardelijk in vrijheid werd gesteld. Verweerder oordeelde dat verzoeker, gelet op de aard van de veroordeling die hij opliep – die een minstens impliciete goedkeuring van extreem geweld en bloedige terreur inhoudt –, het gegeven dat hij nog steeds door het OCAD wordt ingeschaald op het niveau 2 voor wat betreft terrorisme en extremisme, dat het mogelijk is dat hij actueel sociaal wenselijk gedrag stelt – wat ook in het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank wordt benadrukt –, dat het niet is uitgesloten dat hij zich aan de hem opgelegde voorwaarden houdt omwille van de strikte opvolging, dat er een preoccupatie voor religie en de neiging tot het uitdragen van een orthodoxe islam blijft bestaan en dat hij nog contacten onderhoudt met een lid van het extremistische Romamilieu, nog steeds een werkelijke, actuele en voldoende bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving die toelaat om een einde te stellen aan zijn verblijf om redenen van openbare orde en nationale veiligheid. Verweerder heeft bijgevolg een afweging gemaakt en verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat verweerder hierbij enig dienstig gegeven onterecht buiten beschouwing heeft gelaten of dat kennelijk onredelijk werd opgetreden. In dit verband moet eraan worden herinnerd dat het bij de beoordeling van de vraag of er sprake is van een schending van de materiële motiveringsplicht niet aan de Raad toekomt om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Er moet bovendien worden geduïd dat het feit dat het nog aangewezen blijkt dat verzoeker van nabij wordt gevolgd en dat hij verder moet worden begeleid met het oog op deradicalisering geenszins toelaat te veronderstellen dat er van hem actueel geen gevaar meer zou uitgaan.

Verzoeker zet nog uiteen dat hij ondertussen zijn identiteitsgegevens heeft laten aanpassen. Het enkele feit dat verzoeker, nadat de politiediensten vaststelden dat hij gebruik maakte van een valse identiteit, het initiatief nam om dit te *“laten rechtzetten”* laat de Raad niet toe te oordelen dat verweerders afweging niet deugdelijk zou zijn gebeurd.

De beschouwingen van verzoeker leiden niet tot de vaststelling dat verweerder de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel iuncto artikel 44bis van de Vreemdelingenwet heeft geschonden.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel iuncto de artikelen 11, 44bis en 45 van de Vreemdelingenwet.

Hij geeft volgende toelichting:

“De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen stipuleert in artikel 2 en 3 als volgt:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. ”

“Afdoende” impliceert volgens rechtspraak van de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen “dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing” (RVV arrest nr. 186 105 van 27 april 2017).

De administratieve overheid dient in het kader van haar materiële motiveringsplicht bij de beoordeling van de aanvraag uit te gaan van de juiste feitelijke gegevens, zij dient deze correct te beoordelen en niet in onredelijkheid tot een besluit komen.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het respect voor het evenredigheidsbeginsel houdt in dat bij het nemen van de beslissing tot verwijdering, een concrete en individuele proportionaliteitsafweging aan de hand van de concrete omstandigheden van de zaak dient gemaakt te worden.

Art. 11, §3 Vw. luidt als volgt [...]:

“§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 49, § 1, tweede lid, of artikel 49/2, § 2, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf van beperkte duur in het Rijk werd toegelaten, niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven en hem een bevel geven om het grondgebied te verlaten :

1° wanneer de internationale beschermingsstatus door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd opgeheven overeenkomstig de artikelen 55/3 of 55/5. De minister of zijn gemachtigde houdt hierbij rekening met de mate van verankering van de vreemdeling in de samenleving;

2° wanneer de internationale beschermingsstatus door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd ingetrokken overeenkomstig de artikelen 55/3/1, § 1, of 55/5/1, § 1.

De minister of zijn gemachtigde kan te allen tijde beslissen om het verblijf van de vreemdeling die op grond van artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf van beperkte of onbeperkte duur in het Rijk werd toegelaten, in te trekken of te beëindigen en hem een bevel geven om het grondgebied te verlaten wanneer de internationale beschermingsstatus door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd ingetrokken overeenkomstig de artikelen 55/3/1, § 2, of 55/5/1, § 2 of wanneer de vreemdeling afstand heeft gedaan van zijn internationale beschermingsstatus.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een beslissing, zoals bedoeld in het eerste en tweede lid, overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Onverminderd de toepassing van paragraaf 2, kan de minister of zijn gemachtigde ook een einde stellen aan het recht op verblijf van de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 7° bedoelde familieleden indien het recht op verblijf van de vreemdeling die vervoegd werd, op grond van het eerste of het tweede lid wordt beëindigd of ingetrokken.”

Art. 44bis Vw. luidt als volgt [...]:

“§ 1. Onverminderd de paragrafen 2 en 3, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

§ 3. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende burgers van de Unie, alleen om dwingende redenen van nationale veiligheid :

1 ° de burgers van de Unie die op het grondgebied van het Rijk hebben verbleven gedurende de tien voorafgaande jaren;

2° de burgers van de Unie die minderjarig zijn, behalve indien de beslissing noodzakelijk is in het belang van het kind, zoals bepaald in het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.

§ 4. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

De verwerende partij besluit, louter op basis van de gepleegde feiten, dat verzoeker niet cultureel geïntegreerd is en niet aan de fundamentele waarden van de democratische samenleving voldoet.

Zij blijft het houden enkel op de strafrechtelijke veroordeling, en maakt geen correcte, proportionele, werkelijke afweging met alle andere gegevens die haar gekend zijn of moesten gekend zijn.

Hiermee gaat zij volledig voorbij aan de inspanningen van verzoeker op vlak van integratie en opleidingen, en vooral aan de chronologie van deze elementen: het betreffen jarenlange inspanningen ook van na de gepleegde feiten.

Het gaat hierbij niet louter om één verslag waaruit de inzet van verzoeker blijkt, maar uit consistente verslaggeving van verschillende diensten en verschillende begeleiders die telkens spreken over de positieve motivatie en het engagement van verzoeker.

De verwerende partij besluit verder dat er sterke banden zijn met Kroatië om volgende redenen:

- verzoeker zou gekozen hebben voor een Kroatische partner die in Kroatië verblijft*
- verzoeker is in 2016 naar Kroatië gegaan om een Kroatisch paspoort te halen*
- verzoeker is een taal van de Roma machtig*

Hierbij gaat de verwerende partij voorbij aan enkele belangrijke elementen.

Wat betreft de “partner” van verzoeker is er geen sprake van een goede relatie. Dit blijkt reeds uit het strafdossier en uit de verklaring van verzoeker zelf dat hij deze relatie aan het verbeteren is. De moeder van de kinderen van verzoeker heeft het land verlaten sinds een incident van kindermishandeling, hetgeen uiteraard een belemmerende factor is om terug één fysieke gezinskern te vormen.

Het ophalen van een paspoort is een louter administratieve stap en toont geen sterke band aan met Kroatië.

Het is ten eerste onduidelijk hoe het machtig zijn van een Roma-taal een element van binding met Kroatië is. Het Romani is immers geen officiële taal in Kroatië en wordt er slechts door een zeer kleine minderheid gesproken. Verzoeker spreekt perfect Nederlands en is ook de Franse taal machtig - op taalkundig vlak is zijn binding met België vele malen groter dan met Kroatië.

In Kroatië spreekt hij geen van de officiële talen, hij heeft er geen familie op wie hij kan steunen en geen netwerk.

De duur van het verblijf van verzoeker in België is langer dan zijn verblijf in zijn land van herkomst. Hij heeft zijn puberteit, een belangrijke fase in de identiteitsvorming, en zijn hele volwassen leven in België doorgebracht, langer dan hij ooit (zeker bewust) in Kroatië heeft doorgebracht. Bovendien verblijft zo goed als de hele familie van verzoeker legaal in België.

Verzoeker heeft degelijk werk in België, waarbij hem nog tijdens een lopend IBO-contract een volwaardig contract werd aangeboden, bij een werkgever die op de hoogte is van zijn verleden en zeer lovend is over zijn werk en zijn houding, (stuk 3)

Verzoeker spreekt Frans en Nederlands, maar geen Kroatisch (noch een van de andere aan Kroatisch gelinkte talen). Hij heeft in België opleidingen gevolgd, maar heeft in Kroatië geen enkel diploma. Hij heeft in België goed werk, familie en vrienden; in Kroatië heeft hij geen werk, gelet op de taalbarrière gekoppeld aan zijn eigen strafrechtelijke fouten een zeer slecht uitzicht op werk, en geen enkel netwerk.

Uit al het bovenstaande blijkt dat de verwerende partij niet op correcte wijze rekening heeft gehouden met alle voorhanden zijnde elementen en geen correcte afweging heeft gemaakt, dit in strijd met de hierboven vermelde verplichtingen.”

3.3.2. Het feit dat verweerder bij het nemen van een beslissing tot weigering van verblijf ten aanzien van een burger van de Unie – een gelijkaardige regeling bestaat ook voor derdelanders – rekening moet houden met de duur van het verblijf van deze burger van de Unie, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong houdt niet in dat verweerder, zelfs wanneer er elementen zouden zijn waaruit blijkt dat de burger van de Unie sterkere banden heeft met België dan met zijn land van herkomst, niet zou kunnen oordelen dat, gezien de door verzoeker gepleegde strafbare feiten en het gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid dat van deze burger uitgaat, niet zou kunnen overgaan tot de beëindiging van het verblijf.

Daarnaast moet ook worden benadrukt dat verweerders vaststelling, dat verzoeker door de verregaande stap te zetten om, samen met een vrouw met wie hij religieus huwde, af te reizen naar een conflictzone om zich aan te sluiten bij gelijkgezinden in een radicaal salafistisch kalifaat en mee te werken aan de doelstellingen van dit kalifaat, namelijk een dominantie van aanhangers van extreem salafisme in de regio, heeft aangetoond dat hij niet cultureel geïntegreerd is in het Rijk en de fundamentele waarden van de democratische samenleving niet respecteert, niet kennelijk onredelijk is. Verzoekers uiteenzetting dat hij inspanningen deed “op het vlak van integratie en opleidingen” leidt niet tot een andere conclusie. Een vreemdeling die, na een jarenlang verblijf in het Rijk, waarbij hem de mogelijkheid werd gegeven zich te integreren in de samenleving en een professioneel en gezinsleven in België op te bouwen, verkiest om het Rijk te verlaten en een levensvisie na te streven die haaks staat op of minstens niet verenigbaar is met deze van de Belgische samenleving kan bezwaarlijk stellen dat moet worden aangenomen dat hij cultureel geïntegreerd is. Zijn verduidelijking dat hij, nadat hij werd veroordeeld, initiatieven nam om een verder leven op te bouwen door opleidingen te volgen en werk te zoeken houdt niet in dat moet worden aangenomen dat hij nu wel de culturele waarden van de Belgische samenleving heeft omarmd.

Verzoeker stelt verder dat verweerder verkeerdelijk motiveerde dat hij sterke banden heeft met Kroatië. Hij zet uiteen dat hij de Kroatische taal niet machtig is en dat hij in zijn land van herkomst, in tegenstelling tot in België, geen familie, netwerk en professionele vooruitzichten heeft. Hij gaat hierbij evenwel ten dele uit van een incorrecte lezing van de bestreden beslissing. Verweerder heeft immers aangegeven aan te nemen dat de terugkeer van verzoeker naar Kroatië, om daar een leven op te bouwen, wellicht de nodige aanpassingsproblemen met zich zal meebrengen. Verweerder heeft echter ook gesteld dat verzoeker de kennis, vaardigheden en ervaringen die hij tijdens zijn verblijf in België opdeed door onder meer opleidingen en werk geenszins verloren gaan bij een vertrek uit het Rijk en ook kunnen worden aangewend om zich elders te vestigen en te integreren. Verweerder wees er tevens op dat verzoeker nog jong en gezond is en een groot deel van zijn jeugd in zijn herkomstland doorbracht. Verzoeker toont niet aan dat dit standpunt incorrect is en maakt niet aannemelijk dat hij in zijn land van herkomst niet kan werken en geen bestaan kan opbouwen.

Zelfs indien verzoekers betoog dat hij enkel de Nederlandse en de Franse taal machtig is correct zou zijn, dan nog moet worden gesteld dat dit hem er in het verleden niet van heeft weerhouden om België

te verlaten met het doel zich te vestigen in een regio waar deze talen ook niet worden gebruikt. Hij kan, om die reden, niet stellen dat verweerder niet genoeg gewicht heeft verleend aan zijn voorgehouden gebrek aan kennis van de Kroatische taal. Verzoekers bewering dat hij zich in Kroatië niet verstaanbaar zou kunnen maken is ook weinig geloofwaardig, nu hij in Zagreb werd geboren en pas op veertienjarige leeftijd naar België kwam, hij er in slaagde om in Kroatië administratieve verrichtingen te stellen (hij verkreeg er een identiteitskaart en een paspoort) en dat hij in dat land een partner vond.

Verzoeker toont ook met zijn verklaring dat hij geen goede relatie heeft met zijn Kroatische partner en dat hij met deze vrouw actueel geen gezinscel kan vormen aangezien er *“een incident van kindermishandeling”* is geweest niet aan dat verweerder verkeerdelijk vaststelde dat hij een partner in Kroatië vond en dat dit erop wijst dat hij dus wel een band heeft met dit land.

Zijn betoog dat verweerder niet weet hoe goed hij Romani spreekt en dat deze taal in ieder geval geen officiële taal is in Kroatië, leidt op zich niet tot de conclusie dat verweerder verzoekers banden met Kroatië incorrect heeft ingeschat.

De Raad kan verzoeker, gezien de vaststelling dat hij in Kroatië werd geboren en er lang verbleef, evenmin volgen in zijn bewering dat moet worden aangenomen dat hij in dat land geen familie of ruimer netwerk heeft waarop hij een beroep kan doen. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt bovendien dat verzoeker verklaarde dat hij een oom heeft in Kroatië en dat hij poogt zijn relatie met zijn partner die in dat land verblijft te verbeteren. Uit de aan de Raad voorgelegde Kroatische identiteitskaart van verzoeker blijkt daarenboven dat hij, voor hij onder bevel tot aanhouding werd geplaatst, in Kroatië een verblijfsadres had te Velika Gorica, zodat zelfs niet kan worden aangenomen dat hij in dat land geen terugvalbasis zou hebben of een beroep zou moeten doen op derden.

Gezien de uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker in België verbleef onder een valse identiteit en er tevens een document is waaruit blijkt dat hij in Kroatië verbleef onder zijn ware identiteit kan niet worden vastgesteld dat verzoekers bewering dat hij langer in België dan in Kroatië woonde en dat hij zijn hele volwassen leven in België doorbracht correct is

De toelichting die verzoeker verschaft laat de Raad, gezien het voorgaande, hoe dan ook niet toe te oordelen dat verweerder zijn situatie incorrect heeft ingeschat of dat verweerder niet in redelijkheid vermocht te oordelen dat de elementen die verzoekers persoonlijke situatie kenmerken niet van dien aard zijn dat zij een beletsel zouden vormen om een beslissing tot beëindiging van het verblijf te nemen.

Er wordt, met de uiteenzetting in het derde middel, ook niet aannemelijk gemaakt dat verweerder de bestreden beslissing niet baseerde op het persoonlijk gedrag van verzoeker of dat niet zou kunnen worden besloten dat verzoekers gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel iuncto de artikelen 11, 44bis en 45 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Het derde middel is ongegrond.

3.4.1. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij geeft de volgende toelichting:

“Art. 8 EVRM luidt als volgt:

“Recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven).

- 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming*

van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het betreft een beëindiging van een verblijf, waarbij bijzondere aandacht dient te worden besteed aan het tweede lid.

De vereisten uit artikel 8 EVRM hebben te maken met waarborgen en niet louter met goede wil of praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83). Dit artikel primeert ook op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029).

Het is dan de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst (cf. RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij administratieve overheden: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging. Er dient dus een concreet onderzoek plaats te vinden naar een mogelijke schending van art. 8 EVRM.

In casu dient te worden nagegaan of er een gezinsleven bestaat, en of er een gerechtvaardigde inmenging in het gezinsleven bestaat. Deze inmenging in het gezinsleven is slechts gerechtvaardigd, in zoverre ze voorzien is bij wet, een legitiem doel nastreeft, zoals bepaald in art. 8, 2e lid EVRM, en het noodzakelijk is in een democratische samenleving om dit doel te bereiken.

In casu betreft de discussie hoofdzakelijk de vraag of de inmenging van art. 8 EVRM voldoet aan de vereiste van het noodzakelijk zijn in een democratische samenleving. Deze noodzaak wordt op haar beurt afgetoetst aan drie criteria:

- Is er sprake van een dwingende sociale noodzaak (a pressing social need)?*
- Is de maatregel / het instrument pertinent, geschikt om het beoogde doel te bereiken?*
- Is de maatregel evenredig, proportioneel om dit beoogde doel te bereiken?*

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, zoals in voorliggend geval, het EHRM een aantal criteria heeft geformuleerd die nationale overheden in het treffen van een billijke belangenafweging moeten leiden, met name de zogenaamde Boultif/Üner criteria (EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 141). Het gewicht dat aan elk van de criteria wordt toegekend, varieert naargelang de bijzondere omstandigheden van de individuele zaak (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 70).

Het betreft, samengevat, volgende criteria:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;*
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;*
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokkene tijdens die periode;*
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;*
- (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals de duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;*
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband (bv. toen hij/zij met de vreemdeling in het huwelijk trad of een relatie aanging);*
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit de relatie en, als dit het geval is, hun leeftijd;*
- (8) de ernst van de moeilijkheden die de (huwelijks)partner zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarheen deze wordt uitgewezen, met name de vraag of er belemmeringen zijn die een terugkeer naar het land van herkomst bemoeilijken.*
- (9) het belang en het welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die de kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;*
- (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.*

Wat betreft criteria 1 en 3 stelt verzoeker het volgende:

Het derde Boultif/Üner criterium is net zo ontworpen om de mate te beoordelen waarin kan worden verwacht dat de betrokken vreemdeling strafbare feiten pleegt. Het is in die zin dat rekening moet worden gehouden met het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokken vreemdeling

tijdens die periode. In het bijzonder moet aan een geruime periode van goed gedrag noodzakelijkerwijze een zekere gewicht worden gegeven in de beoordeling van de bedreiging die een vreemdeling vormt voor de samenleving (EHRM 2 augustus 2001, nr. 54273/00, Boultif/Zwitserland, § 51; EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, Maslov/Oostenrijk, § 90; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan/Verenigd Koninkrijk, § 41; EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A./Verenigd Koninkrijk, § 63 en 68).

Verzoeker betwist niet dat hij ernstige fouten gemaakt heeft in het verleden. Hij is veroordeeld op grond van volgende handelingen: het ter beschikking stellen van zijn documenten, die werden gebruikt bij een geldtransfer waarvan bij vonnis werd vastgesteld dat deze gebeurde voor een lid van een radicale strijdersgroep in Syrië, en het verlaten van het Belgisch grondgebied om naar Syrië te trekken.

In casu is er echter sprake van een jarenlange en intensieve inzet van verzoeker met betrekking tot deradicalisering en opleidingen om zijn kansen op de arbeidsmarkt te verhogen. Hij heeft deze begeleiding op eigen initiatief gezocht, hoewel dit vaak niet eenvoudig was gelet op de beperkte beschikbaarheid van de bestaande programma's, lang voor er sprake was van de tussenkomst van de strafuitvoeringsrechtbank, en hij heeft deze intensief en consistent volgehouden. Hij heeft reeds kort na de feiten kritische inzichten verworven over de valkuilen in zijn persoonlijke leven die tot zijn radicalisering hebben geleid en hard gewerkt om een weerbaarheid te kunnen opbouwen voor eventuele risicofactoren.

Ook de opvolging door de strafuitvoeringsrechtbank is tot op heden goed verlopen. Zowel de beperkte detentie, het elektronisch toezicht als de voorwaardelijke invrijheidsstelling zijn steeds probleemloos verlopen.

In het kader van de verwachting van eventuele toekomstige strafbare feiten is het ook van belang dat verzoeker niet in Syrië is aangekomen en zelf geen daden van fysiek geweld heeft gesteld. Hiermee wil verzoeker zijn daden en de impact hiervan op de maatschappij zeker niet minimaliseren, maar dit zijn wel elementen die een belangrijke psychologische impact kunnen hebben bij de dader en dan ook dienen mee te spelen in de risicobepaling naar de toekomst toe.

De duur van het verblijf van verzoeker in België is langer dan zijn verblijf in zijn land van herkomst. Hij heeft zijn puberteit, een belangrijke fase in de identiteitsvorming, en zijn hele volwassen leven in België doorgebracht, langer dan hij ooit (zeker bewust) in Kroatië heeft doorgebracht. Bovendien verblijft zo goed als de hele familie van verzoeker legaal in België.

Verzoeker heeft degelijk werk in België, waarbij hem nog tijdens een lopend IBO-contract een volwaardig contract werd aangeboden bij een werkgever die op de hoogte is van zijn verleden en zeer lovend is over zijn werk en zijn houding, (stuk 3)

Verzoeker spreekt Frans en Nederlands, maar geen Kroatisch (noch een van de andere aan Kroatisch gelinkte talen). Hij heeft in België opleidingen gevolgd, maar heeft in Kroatië geen enkel diploma. Hij heeft in België goed werk, familie en vrienden; in Kroatië heeft hij geen werk, gelet op de taalbarrière gekoppeld aan zijn eigen strafrechtelijke fouten een zeer slecht uitzicht op werk, en geen enkel netwerk. Er is enkel een administratieve band met Kroatië, terwijl de sociale, culturele, economische en familiale banden van verzoeker volledig in België liggen.

Wat betreft het zevende en negende criterium, worden in de bestreden beslissing evenmin alle juiste gegevens in acht genomen.

In zijn arrest Jeunesse oordeelde het EHRM dat hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, hieraan wel een belangrijk gewicht moet worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM.

Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan de uitvoerbaarheid, de haalbaarheid en de proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit om daadwerkelijke bescherming te verlenen en voldoende gewicht te geven aan de belangen van de kinderen die er rechtstreeks door worden geraakt (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109).

De impact van een beslissing op de betrokken kinderen is dan ook een belangrijke overweging. De omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals hun leeftijd, hun situatie in het gastland en het land

van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders, verdienen bijzondere aandacht. (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 118). In wezen komt deze afweging neer op de vraag naar het aanpassingsvermogen van de betrokken kinderen, met name de vraag of zij zich kunnen aanpassen aan een andere omgeving (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 64).

De verwerende partij heeft zich met betrekking tot deze afweging op incorrecte en onvolledige informatie gesteund, terwijl zij alle nuttige informatie ter beschikking had.

Met betrekking de kinderen van verzoeker haalt de verwerende partij in de bestreden beslissing de volgende elementen aan die erop zouden moeten wijzen dat de kinderen van verzoeker zich gemakkelijker zouden moeten kunnen aanpassen in Kroatië:

-zij zijn nog jong

-de grootmoeder spreekt met haar kleinkinderen vermoedelijk in de moedertaal

De kinderen zijn inderdaad nog relatief jong, maar het betreft wel twee schoolplichtige kinderen die reeds school lopen in Vlaanderen. Er is wel degelijk sprake van een ernstige hinderpaal wat taal betreft. De familie is immers van Roma-afkomst. Er wordt thuis geen Kroatisch gesproken. De moedertaal van de grootmoeder, voor zover de kinderen van verzoeker deze machtig zouden zijn, is geen taal die de integratie van de kinderen in Kroatië zou kunnen bevorderen. Bovendien, gelet op het lopende onderzoek kindermishandeling, kunnen de kinderen in elk geval niet bij de maternale familie (eveneens van Roma-afkomst) terecht.

Waar de verwerende partij suggereert in de bestreden beslissing dat de kinderen ook bij de grootouders kunnen blijven inwonen en dat verzoeker bij het plegen van de feiten geen verantwoordelijkheid opnam ten aanzien van zijn gezin, houdt zij evenmin rekening met alle gegevens.

Zo heeft verzoeker in het strafdossier meermaals zijn spijt betuigd voor zijn daden én voor de impact die zijn daden hadden op zijn gezin, en heeft hij tijdens zijn strafuitvoering veel aandacht besteed aan zijn rol als vader en zoon, zoals ook blijkt uit de verslagen van de justitieassistent, waaronder het laatste verslag dd. 09/04/2020: "Hij is eveneens veel bezig met de zorg en de op te nemen verantwoordelijkheid voor zijn dochters en zijn ouders. "

De verwerende partij gaat eraan voorbij dat de kinderen slechts kort alleen bij de grootouders verbleven hebben. Vóór zijn detentie heeft verzoeker nooit langdurig de kinderen verlaten. Tijdens zijn detentie was de moeder van de kinderen nog lange tijd aanwezig. Het is pas na het vertrek van hun moeder, bij wie zij gelet op het lopende onderzoek kindermishandeling in elk geval niet terecht kunnen, dat zij kortstondig en tijdelijk bij de grootouders alleen verbleven hebben. Dit is bovendien een situatie die niet langdurig houdbaar is, mede gelet op de gezondheidsproblematiek van de grootouders.

Gelet op al het bovenstaande heeft de administratieve overheid gefaald een zorgvuldige en redelijke belangenafweging te maken."

3.4.2. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder niet betwist dat verzoeker een gezinsleven met zijn kinderen heeft. Het staat ook niet ter discussie dat de beslissing waarbij verzoekers verblijf in het Rijk wordt beëindigd een inmenging vormt in zijn gezinsleven, dat deze inmenging een wettelijke grondslag heeft en dat één van de doelstellingen die zijn opgenomen in artikel 8, tweede lid van de Vreemdelingenwet – namelijk de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten – wordt nagestreefd. Verzoeker stelt evenwel dat deze inmenging niet noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, met name dat verzoeker door zijn handelen, minstens impliciet, aangaf het extreme geweld en de bloedige terreur die een terroristische groepering gebruikt goed te keuren, dat hij de bereidheid toonde om bij te dragen tot de doelstellingen van het radicaal salafistisch kalifaat, dat hij, door een gespecialiseerde dienst, nog wordt ingeschaald op het niveau 2 voor wat betreft terrorisme en extremisme, dat het mogelijk is dat hij actueel sociaal wenselijk gedrag stelt, dat het niet is uitgesloten dat hij zich aan de hem opgelegde voorwaarden houdt omwille van de strikte opvolging, dat er een preoccupatie voor religie en de neiging tot het uitdragen van een orthodoxe islam bestaat en dat hij in België contacten heeft met een lid van het extremistisch Romamilieu, kan niet worden gesteld dat het beëindigen van het verblijf van verzoeker niet nodig zou zijn ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid en dat de beëindiging van verzoekers verblijf in België geen gepaste maatregel zou zijn om deze doelstelling te bereiken. Zeker nu uit de aan de Raad voorgelegde

stukken blijkt dat verzoeker zelf aangeeft dat het feit dat hij bepaalde strafbare handelingen stelde ten dele kan worden toegeschreven aan het feit dat hij, tijdens zijn verblijf in het Rijk, werd beïnvloed.

Verzoeker meent evenwel dat de bestreden beslissing een disproportioneel karakter heeft.

In zoverre verzoeker stelt dat de aard en de ernst van het misdrijf dat hij pleegde in aanmerking moeten worden genomen, dient te worden opgemerkt dat het feit dat verzoeker werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier jaar op zich al aan toont dat hij een ernstig misdrijf pleegde. Verzoeker erkent trouwens ook zelf dat de feiten waarvoor hij werd veroordeeld ernstig zijn. Hij wijst er echter tevens op dat hij nadat hij werd veroordeeld begeleiding zocht en opleidingen volgde om zijn kansen op de arbeidsmarkt te vergroten en dat de opvolging door de strafuitvoeringsrechtbank geen problemen aan het licht bracht. Uit het gegeven dat verzoeker tijdens zijn gevangenschap en toen hem beperkte detentie, elektronisch toezicht en een voorwaardelijke invrijheidsstelling werden toegestaan – en dus gedurende een periode dat hij onderworpen was aan vrijheidsbeperkingen, strenge voorwaarden en controles, die nieuwe inbreuken dienden onmogelijk te maken – geen nieuwe strafbare feiten pleegde, kan op zich niet worden afgeleid dat er geen bedreiging meer van hem uitgaat.

Verzoeker geeft aan dat het nodig is aandacht te besteden aan het feit dat hij nooit in Syrië is aangekomen en dus zelf geen daden van fysiek geweld heeft gesteld, waardoor hij niet wordt geconfronteerd met de belangrijke psychologische impact die geweldpleging kan hebben. Het gegeven dat hij niet psychisch is belast door het plegen van gewelddaden doet echter niets af aan het feit dat hij door zijn handelen aangaf de plegers van dergelijke gewelddaden te willen steunen, hierbij een kritische grens overschreed, en derhalve gedragingen stelde waaraan verweerder niet zo maar kon voorbijgaan en die in redelijkheid toelaten te concluderen dat hij een bedreiging vormt voor de Belgische samenleving.

Waar verzoeker opnieuw aanvoert dat hij langer in België verblijft dan in zijn land van herkomst, kan de Raad enkel herhalen dat niet met zekerheid kan worden vastgesteld dat dit inderdaad zo is, nu hij pas eind 2005, op veertienjarige leeftijd, naar België kwam en op de door de politiediensten teruggevonden Kroatische identiteitskaart, die op 16 juni 2016 werd uitgereikt, een verblijfsadres in Kroatië wordt vermeld.

Verzoeker maakt verder niet aannemelijk dat de nationaliteit van zijn gezinsleden een element zou zijn dat een hinderpaal zou kunnen vormen om de bestreden beslissing te nemen. Verzoeker heeft de Kroatische nationaliteit en geeft aan dat zijn partner met wie hij poogt de relatie te verbeteren ook deze nationaliteit heeft. De nationaliteit van zijn kinderen is volgens een uittreksel uit het bevolkings- en vreemdelingenregister dat hij neerlegde nog “onbepaald”, maar er blijkt niet dat verzoeker dit, net zoals zijn eigen identiteitsgegevens, ook niet kan laten rechtzetten.

Inzake het daadwerkelijk karakter van zijn gezinsleven heeft verweerder terecht opgemerkt dat dit gezinsleven verzoeker er niet van heeft weerhouden om, met een andere vrouw en zonder zijn kinderen, een poging te ondernemen om naar de conflictzone Syrië/Irak af te reizen. Dit is niet betwist. Verzoeker heeft door zijn houding aangegeven zelfs slechts een relatieve waarde aan een gezinsleven met verwanten in België te hechten.

Wat betreft verzoekers uiteenzetting omtrent zijn talenkennis en het ontbreken van banden met en een netwerk in Kroatië kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het derde middel.

Verzoeker toont ook niet aan dat de diploma's die hij in België behaalde niet geldig zijn in Kroatië of dat het feit dat hij in Kroatië zelf geen diploma zou hebben behaald een hinderpaal zou vormen om in dat land, net zoals in België, te worden tewerkgesteld of een zelfstandige activiteit uit te oefenen. Hij toont evenmin aan dat zijn strafrechtelijk verleden in Kroatië zwaarder zou doorwegen dan in België bij een zoektocht naar werk of dat dit een verderzetting van de zelfstandige activiteiten die hij, volgens de neergelegde stukken, ondertussen ook opstartte zou bemoeilijken. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat hij geen professionele toekomst kan hebben in Kroatië.

Aangezien niet wordt aangetoond dat verzoeker actueel nog een gezinsrelatie heeft of wenst met de moeder van zijn kinderen en deze vrouw in Kroatië zou verblijven, is verzoekers mededeling dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) het antwoord op de vraag of een partner, bij de totstandkoming van een gezinsband, op de hoogte was van een door de andere partner gepleegd misdrijf en of de partner moeilijkheden zal ondervinden bij zijn terugkeer naar het land van

herkomst belangrijk kan zijn om na te gaan of een verwijderingsmaatregel proportioneel is in voorliggende zaak niet pertinent.

Verzoeker stelt op correcte gronden dat ook de nodige aandacht moet worden besteed aan het feit dat hij kinderen heeft en dat hun leeftijd, hun situatie in België en de mogelijke problemen die deze kinderen in Kroatië zullen ondervinden in aanmerking moeten worden genomen. Een lezing van de motivering van de bestreden beslissing leert dat verweerder hiervoor de nodige aandacht had. Verweerder heeft gemotiveerd dat uit het administratief dossier geen precieze onoverkomelijke hinderpalen blijken die de voortzetting van het gezinsleven in Kroatië of elders verhinderen, dat verzoekers kinderen weliswaar een recht op verblijf in België hebben maar dat zij verzoeker toch kunnen vergezellen en dat het gegeven dat verzoekers kinderen in België werden geboren op zich geen reden vormt om aan te nemen dat zij zich niet zouden kunnen aanpassen aan een leven in het land van herkomst van hun ouders of een derde land. Hij heeft hieraan toegevoegd dat verzoekers kinderen nog zeer jong zijn en dus mag worden aangenomen dat zij zich gemakkelijk zullen kunnen aanpassen aan een nieuwe situatie en snel een nieuwe taal oppikken. Deze argumentatie is in lijn met de vaste rechtspraak van het EHRM (cf. EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov/Oostenrijk, § 90). Verweerder heeft ook oog gehad voor het feit dat werd aangegeven dat één van de kinderen van verzoeker een achterstand in de taalontwikkeling heeft en hiervoor een bijkomende begeleiding zou nodig hebben en heeft opgemerkt dat uiteindelijk geen attest werd neergelegd waaruit zou blijken dat deze problematiek echt speelt. De Raad stelt in dit verband, louter ten overvloede, vast dat, los van de vraag waaraan een eventuele taalachterstand zou te wijten zijn en gelet op het feit dat in casu in ieder geval niet dienstig naar een taalachterstand kan worden verwezen indien deze het gevolg is van het feit dat de taal die thuis wordt gesproken verschillend is van de in België gebruikte landstalen, verzoeker ook niet aantoont dat een eventuele logopedische of andere begeleiding van kinderen met een taalachterstand in Kroatië niet mogelijk is.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekers ouders, gedurende een periode, dienden in te staan voor de opvang van zijn kinderen, aangezien hij een gevangenisstraf onderging en de moeder van de kinderen was teruggekeerd naar Kroatië. Uit deze stukken blijkt tevens dat verzoekers moeder, in het raam van een onderzoek naar eventuele kindermishandeling, niet kon worden gehoord in het Nederlands en dat een beroep moest worden gedaan op een tolk Romani. Verweerder mocht dus aannemen dat in het gezin waar verzoekers kinderen werden opgevoed Romani werd gesproken. Verzoeker stelt dat het Romani geen taal is die de integratie van zijn kinderen in Kroatië kan bevorderen. Hij lijkt hierbij uit het oog te verliezen dat het gebruik van deze taal binnen het gezin ook de integratie van zijn kinderen in België niet kon bevorderen. Er kan dan ook niet worden gesteld dat een groot gewicht moest worden gegeven aan de thuistaal van de kinderen bij de beoordeling van de vraag of de belangen van de kinderen ernstig worden geschaad indien zij in Kroatië of elders dienen te verblijven.

Verzoeker stelt dat zijn kinderen, die op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen respectievelijk vijf en zeven jaar oud waren, in Vlaanderen naar school gaan, maar toont hiermee niet aan dat deze kinderen in Kroatië niet naar school kunnen gaan. In de mate dat het de bedoeling zou zijn van verzoeker om aan te geven dat zijn kinderen, aangezien zij in Vlaanderen naar school gaan, ook Nederlands spreken en geen Kroatisch, moet nogmaals worden geduïd dat verweerder, overeenkomstig de vaste rechtspraak van het EHRM, heeft gesteld dat mag worden verwacht dat jonge kinderen zich nog gemakkelijk kunnen aanpassen aan een nieuwe situatie en snel een nieuwe taal oppikken. Daar verzoekers kinderen om naar school te gaan ook een andere taal dienden aan te leren dan de thuistaal kan verzoeker moeilijk voorhouden dat verweerder onterecht stelde dat een nieuwe taal op jonge leeftijd nog gemakkelijk wordt aangeleerd.

Los van het feit dat niet kan worden ingezien hoe het feit dat er een onderzoek werd ingesteld naar mogelijke kindermishandeling door verzoekers (vroegere) partner aanleiding zou kunnen geven tot het besluit dat een opvang door de ouders of andere verwanten van deze partner (*“de maternele familie”*) niet mogelijk zou zijn, moet worden gesteld dat verweerder nergens heeft gesteld dat hij ervan uitging dat de kinderen door verzoekers (vroegere) partner of haar familie zullen moeten worden opgevangen. Er wordt niet aannemelijk gemaakt dat verzoeker, zoals dit het geval is in vele éénoudergezinnen, niet alleen kan instaan voor de opvoeding van zijn kinderen.

Verweerder heeft er ook op gewezen dat de relaties met andere familieleden van verzoeker niet onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM vallen, nu geen bijzondere afhankelijkheidsband blijkt. Verweerder heeft eveneens uiteengezet dat verzoeker weliswaar verwijst naar het feit dat zijn

ouders medische problemen hebben, maar dat hij tijdens zijn detentie ook niet voor zijn ouders kon zorgen en dat er nog een meerderjarige broer is die de ouders kan bijstaan. Verzoekers betoog dat hij de zorg en de verantwoordelijkheid voor zijn ouders wil opnemen doet hieraan geen afbreuk.

Door toe te lichten dat hij meermaals zijn spijt heeft betuigd voor zijn daden en voor de impact van zijn daden op zijn gezin, dat hij veel aandacht besteedt aan zijn rol als vader en zoon en dat hij zijn verantwoordelijkheid wil opnemen, toont verzoeker niet aan dat verweerder zijn situatie foutief heeft ingeschat.

Het feit dat verweerder bijkomstig, in wat in se een overvloedige overweging is, ook heeft gesteld dat verzoeker er ook kan voor opteren om zijn kinderen bij zijn ouders in België te laten en dat verzoeker meent dat dit geen houdbare oplossing is, leidt niet tot het besluit dat kan worden gesteld dat geen deugdelijke afweging werd doorgevoerd.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing aanleiding geeft tot een disproportionele inmenging in zijn gezinsleven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het vierde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig januari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK